

Létající námořník (povídka) - Jakub Lang 1.G

1. kapitola

Christopher zrovna zrudně ležel na své posteli, když do jejich kajuty vběhl muž a dosti hlasitě jim oznámil, ať se připraví na start. V tu ránu začali všichni pobíhat po kajutě a sbírat si svou výstroj. Všichni se natlačili do dveří a utíkali do breafingové místnosti a Chris, jak mu všichni říkali, se vrhl za nimi.

Plul na letadlové lodi Hudson teprve pár týdnů. Byl pilotem jednoho z třímístných bombardérů Kuban K-6, se kterými měli útočit na nepřátelské flotily ve Velrybím moři. Nechápal, jak moře získalo svůj název, protože velrybu v těchto rovníkových končinách už staletí nikdo neviděl. Se stejnou pochybností mířil k breafingové místnosti, protože ho překvapilo, že se o misi dozvěděli tak pozdě. Normálně by jim ji ohlásili nejméně několik hodin dopředu.

Když vstoupil do malé místnosti s řadami židlí a velkou tabulí a mapou vepředu, zamířil k prázdnému místu vedle dvou svých kolegů. Svého navigátora Billa a radiotelegrafisty a zároveň zadního střelce Roberta, kterému nikdo neřekl jinak než Rob.

„Čau Bille.“

„Čau Robe,“ pozdravil je a když si sedl, dodal, „Nevíte proč nás svolali tak narychlo?“

„Nevím,“ odvětil Rob, „ale slyšel jsem něco o tom, že objevili akosajskou flotilu,“ dodal.

Za chvíli se ukázalo, že Robova domněnka byla správná. Když do místnosti vešel jejich velitel Brown, sdělil jim, že jeden z průzkumných hydroplánů objevil menší nepřátelskou flotilu, která však obsahovala letadlovou loď, což byla velká hrozba. Když by ji totiž včas nezničili, mohla by vyslat letku bombardérů a způsobit jim velké potíže.

Hned jak obdrželi základní informace o útoku, vyrazili na letovou palubu. Tam na ně už čekal jejich nastartovaný letoun.

Bombardéry K-6 byly oproti jiným letadlům výrazně hlavně velkým rozpětím svých křídel. Potřebovaly totiž hodně vztlaku, aby dokázaly vzlétnout na krátké ranveji na letadlové lodi se zátěží tří členů posádky a velkým torpédem nebo bombou. Aby se vlezly na stísněnou palubu lodi, měly vysouvací křídla, která právě technici upevňovali svorkami umístěnými téměř u kořene křídla k letadlu. Chris s Billem a Robem k nim přiběhli a začali usedávat do otevřené kabiny letounu. Vepředu u pilota byl jenom malý skleněný výběžek, aby ho chránil před větrem a v případě, že by jim nepřátelé prostřelili nádrž na hřbetu letadla, před horkým olejem, který by z ní vytékal.

Když se všichni upoutali, nasadili si kukly s dýchacím přístrojem a s brýlemi a připravili na vzlet, Chris vyzkoušel, jestli fungují ovládací plochy a trochu přidal plyn, aby se mohl zařadit za právě startujícího kolegu před sebou.

V okamžiku, kdy byla dráha volná, mu námořník organizující start pomocí dvou velkých červených terčů povolil vzlet. Chris vytáhl klapky, přidal plyn a

bombardér se pomalu rozjel. Chris cítil, jak se s nabírající rychlostí zvedá zadní podvozek od letové paluby. Přední dvě kola se však ještě držela na zemi. Vnímal, jak mohutný letoun pod ním nabírá sílu, aby se odlepil od paluby. Velký hvězdicový motor před ním hučel svým typickým hlubokým tónem. Celé letadlo lehce poskakovalo na nerovnostech dřevěných prken.

Náhle všechno drncání ustalo a Chris se ocitl nad volným mořem. Za jeho zády se postupně vzdalovala paluba lodi, kde už se další bombardér chystal na start. Chris zatáhl klapky, které mu při startu umožňovaly zvednout se i při nižší rychlosti, ale teď už ho jen brzdily. Když nabral dostatečnou rychlost, lehce své letadlo naklonil a udělal dlouhou zatáčku, aby nabral správný kurz. Byl rozhodnutý to těm Akosajcům nandat.

2. kapitola

Už letěli něco přes hodinu. Moc se nenudili, protože měli pořád dost práce s udržováním správného směru. Přitom se také rozhlíželi po obloze a hledali případné nebezpečí. Viditelnost byla však špatná, jelikož se ukrývali v mracích, aby se kryli před nepřáteli. Rob už asi podesáté kontroloval, zda je jeho zbraň připravená k boji a řádně upevněná do kloubu. Ovládal totiž jediný kulomet na celém letadle. Seděl zády ke směru letu, aby mohl bombardér chránit před nepřáteli útočícími zezadu. I když tím mohl zařídit, aby si drželi odstup, na zneškodnění by s tak lehkým kulometem potřeboval poctivou dávku štěstí.

Najednou uslyšel neznámý zvuk. Byl tichý, skoro na hranici slyšitelnosti, ale postupně zesiloval. Ujistil se, že to není zvuk motorů jejich bombardérů, ale někoho jiného. Náhle si uvědomil, co to znamená. To musí být...

„Pozor hoši! Letí na...,” ještě než to dořekl, směrem od slunce se vyřítily čtyři akosajské stíhačky. Tato velmi účinná taktika zaručovala to, že nepřítel pravděpodobně dříve uslyší než uvidíte, což se při letu v hlučném bombardéru téměř rovnalo, že se o něm dozvíte až příliš pozdě.

Čtyři dvouplošníky spustily svou smrtící palbu. Z pravidelně uspořádané letky se vmžiku stal roj náhodně poletujících bombardérů, když se každý snažil zachránit před smrt přinášejícími střelami.

Chris si chvatně nasadil brýle a rychle přitáhl knipl, aby se jen tak tak vyhnul prolétajícímu kolegovi. Rozhlédl se a všiml si, že bombardér vedle něj to schytl do trupu těsně před ocasem. Celý trup od zadního střelce měl jen lehkou kovovou kostru a byl potažený plátnem, aby se ušetřilo na hmotnosti. Kovovými pláty byl pokrytý jen prostor motoru a kabiny. To se stalo jeho kolegovi osudným.

Když střely porušily kovovou konstrukci, velké ocasní plochy dokončily dílo, když svými velkými plochami odtrhly ocas od zbytku letadla. To se najednou začalo zmítat v divokých obrazech a jeho pilot se ho marně snažil zkrotit. Když se Chris ještě jednou ohlédl, zachytil tři špinavě bílé kroužky padáků. Aspoň že se posádka zachránila.

Bill si celkem jednostranné bitevní vřavy moc nevyšimal. I když mu srdce tlouklo jako o závod, věděl, že svým kamarádům nejlépe pomůže, když bude kontrolovat mapu a kompas, aby neztratili kurz k nepřátelské flotile. Jen koutkem oka občas zachytil rudý záblesk výbuchu. Obával se, že nepochází od nepřátelských letadel. A nemýlil se...

Zrovna, když na to pomyslel, uslyšel velmi nepříjemný zvuk. Zvuk kulek zařezávajících se do trupu letadla. Byl směsí skřípání a prohýbání kovového povrchu bombardéru, jak se jím projektily prodíraly. Jejich letadlo začalo rychle zatáčet a dělat trhané manévry. S lehkou úlevou si uvědomil, že to se Chris snažil útočnickovi uniknout.

Rob měl najednou pěkně napilno. Předchozí minutu neměl v dostřelu žádného nepřítele. Teď se tu znenadání jeden objevil a každou vteřinou je mohl poslat k zemi. Rob nezačal ukvapeně střílet a plýtvat náboji, jak by to učinilo plno jiných, ale pečlivě zaměřil. Posunul hlavou, aby měl srovnanou mušku, zamířil na akosajský letoun a upravil náměr tak, aby kulky letěly do místa, kde bude nepřítel za pár vteřin, a ne, kde je teď. Bylo to celkem náročné vzhledem ke Chrisovým neustálým manévrum, ale zvládl to. Pak zmáčkl spoušť.

Kulomet zareagoval téměř okamžitě. Vypustil na protivníka spršku nábojů a přestal, když Rob uvolnil spoušť. První dávka byla spíše zkušební, aby správně zamířil, ale ta druhá už měla, jak Rob doufal, Akosajce ohrozit.

Vtom uslyšel bolestný výkřik, když se nepřátelské kulky opět zahlodávaly do letadla. Chris nebo Bill byli zraněni. Musel jednat rychle.

Lehce upravil náměr a zmáčkl spoušť. Tentokrát trochu déle a výsledek se okamžitě projevil. Nepřátelský dvouplošník se začal zmítat v plamenech na své cestě do hlubin Velrybího moře. Asi zasáhl palivovou nádrž. To vše proběhlo během necelých tří vteřin.

Chris zrovna prováděl další prudkou zatáčku, aby unikl nepřátelským kulkám. Neustále přitom kontroloval malé zpětné zrcátko na vrcholku skleněného krytu, aby mohl předvídat jejich dráhu. Opět prudce zatočil na druhou stranu. Útočník to však čekal. Podržel spoušť trochu déle a upravil směr letounu. Několik nábojů si našlo svou cestu do trupu bombardéru. Naštěstí zatím žádná netrefila motor nebo palivovou nádrž. To by byl jejich konec.

Najednou Chris ucítil palčivou bolest v levém stehnu. Vrhhl na něj rychlý pohled a spatřil krev vytékající ze dvou ran, jak prosakuje do oblečení. Kulka proletěla skrz. V tom momentě už tělo zranění řádně zaznamenalo a bolest se o dost zvětšila. Chris věděl, že nohu bude muset obvázat, jinak by vykrvácel, ale na to teď neměl čas. Museli se zbavit toho Akosajce.

V okamžiku, když na to pomyslel, se ozval výbuch a v zrcátku zahlédl rudý plamen. Ohlédl se a spatřil, jak nepřátelský stíhač padá jako ohnivá koule k zemi. Bylo to o kousek, pomyslel si.

„Chrisi! Bille! Jste v pořádku?!“ ozval se Rob ve vysílače.

„Schytl jsem to do stehna. Nic vážného,” odpověděl mu Chris.

„Chrisi neblázni,” pronesl lehce roztřeseným hlasem Rob, „vykrvácíš. Můžem se vrátit na loď!”

„V klidu to zvládnou,” odvětil Chris a začal si hrubým obvazem omotávat stehno. Trochu krve už zaschlo a zčásti ucpalo rány, ale některá ještě pořád prosakovala.

Hned, jak to dodělal, se jim objevil za ocasem další dvouplošník. Chris poprvé za celou tu dobu zkontroloval stav letadla. Zjistil, že měli ohromné štěstí. Jejich bombardér připomínal spíše ementál. Kovové plechy byly děravé a zprohýbané a plátno na křídlech a na ocasu bylo na mnoha místech roztržené. Byl si jistý, že další útok už nepřežijí.

Vtom zahlédl kousek napravo pod ním další bombardér, jak podobně jako oni před chvílí uniká před třetím stíhačem. Najednou ho napadl zoufalý nápad. Věděl, že je dost možné, že nevyjde, ale musel to zkusit. Nenapadalo ho nic jiného, co by podnikl.

Udělal lehkou zatáčku, při které namířil čumák letounu kousek před jeho kolegu. Chtěl mu proletět těsně za ocasem. V hlavě si představoval, kde se bude nacházet průsečík jejich drah a neustále směr letadla upravoval. Nesměl přítele trefit a ani nemohl být moc daleko od něj. Musel najít ten správný balanc.

Už byl téměř u něj. Vycítil, že musí ještě trochu potlačit, a taky to udělal. Rysy druhého bombardéru viděl stále jasněji a zřetelněji. Měl nutkání zavřít oči, jako by chtěl uniknout srážce, ale právě to by ji mohlo opravdu způsobit. Toto nutkání potlačil a pečlivě se soustředil na pomyslné dráhy obou letadel.

Nad hlavou mu prosvítl ocas druhého bombardéru a on se konečně mohl trochu uvolnit. Poprvé se ohlédl za sebe a zjistil, že se jeho dílo povedlo.

Dva útočníci se navzájem neviděli. Ten co pronásledoval Chrise, měl druhého skrytého za trupem letadla a druhý měl prvního za hlavou. Když druhému Akosajci proletěl před nosem Chris, lehce ho to vyvedlo z míry, ale neviděl v tom žádný význam. Celou událost pochopil až příliš pozdě a to v momentě, kdy jeho kumpán byl dost blízko, aby rozeznal zvuk jeho motoru. Marně se snažil s letadlem uhnout, ale sotva pohnul s kniplem, ucítil prudký náraz svého kolegy.

Kola a vrtule Chrisova pronásledovatele se zabořila do jeho horního křídla a ulomila ho. Tím se zároveň první letadlo přetočilo přes čumák druhého letounu. Konečně mohla na řadu přijít i jeho vrtule, když se zahryzla do ocasu prvního nepřítele. Vznikla neurčitá změť trosek obou stíhaček, když je obě vrtule dál rozřezávaly na kousky. Ta se pomalu začala snášet do hlubin oceánu.

„No to mě podrž!” zavolal Rob, když to uviděl. Měl na celou podívanou ze všech nejlepší výhled. „Jak tě tohle napadlo? S takovou mě tady vůbec nepotřebuješ, když je sám takhle zmasakruješ,” pronesl s obdivem v hlase.

„Zase nepřeháněj,” odvětil mu Chris. „Tohle byla jen náhoda. Příště se taková možnost nenaskytne.”

„Ale nepovídej. Moc dobře víš, že tohle by jen tak někdo nezvládl.”

„Být vámi, tak se tak neraduju,” skočil jim do toho Bill. „Ti Akosajci byli čtyři. Ale pokud jsem se nepřehlídl, tak jsme zneškodnili jen tři.”

„Dobrej postřeh,” řekl s lehkostí Rob, „ale ten, když uviděl, jak jsme mu vyřídili kamarády, vzal nohy na ramena,” zasmál se. „Koukněte. Táhle odlítá.”

A skutečně. Jen co poslední nepřítel uviděl své kolegy padající k zemi, odklonil se, a letěl domů. Posádky bombardérů si mohly konečně oddychnout. Ztratili tři bombardéry a dva byly těžce poškozené, takže se otočily a letěly zpět na základnu. Zůstalo jich sedm.

3. kapitola

Celý zbytek letky netrpělivě vyhlížel přes okraje kokpitů. Čekali, až se v mezeře mezi mraky objeví bílé stopy táhnoucí se za loděmi. Každou chvíli měli totiž dorazit ke svému cíli. Nepřátelské flotile.

Letěli ve výšce zhruba dvou tisíc metrů. Plánovali totiž kombinovaný útok, což znamená, že polovina letky útočí torpédy a druhá polovina bombami. Přitom létají ze všech stran, aby se nepřátelské kanóny musely soustředit na více cílů najednou. Tuto taktiku používali velmi často.

Náhle se jim v trhlině v mracích ukázala. Byla opravdu menší než standardní flotily, ale i tak naháněla hrůzu. Uprostřed se obklopena křižníky a torpédoborci nesla podstatně větší letadlová loď. Žádná z lodí však o ně nejevila sebemenší zájem. To se však mohlo v mžiku změnit, uvědomil si Chris. Nic však nenaznačovalo tomu, že by o nich věděli. Zdálo se, že poslední ze stíhačů, co na ně útočily, zprávu nepředal a to bylo jen dobře. Ve vzduchu díky tomu nebyly připravené akosajské stíhačky, které by jim dosti znepříjemnily život.

Stále udržovali rádiový klid, aby nepřítel nezachytil jejich vysílání a nevěděl o nich předem. Za chvíli jim velitel letky ukáže zamáváním křídel, aby zahájili útok. Toto nacvičovali několikrát, ale proti opravdovému nepříteli bojovali jen párkrát. Rychlý výcvik, kterým prošli po vstupu do letectva, simulování opravdových bitev neumožňoval. Armáda potřebovala co nejvíce financí v opravdové válce.

A bylo to tady. Velitel zamával křídly a celá letka provedla víceméně synchronizovaný obrat. Každý postupně namířil svým předem stanoveným směrem. Bombardéry s torpédy letěli níž, protože při finále svého útoku museli letět asi sto metrů nad mořem. Chris a ostatní, co byli vybaveni pumami, začínali ve větší výšce a snášeli se dolů. O tom, kdo ponese torpédo a kdo bombu, losovali na lodi. Nikdo nechtěl mít torpédo, protože by musel letět blíž k nepříteli a bylo také těžší ho správně odhodit. Museli jste mít správnou výšku, rychlost a sklon a ještě k tomu jste museli odhadovat směr tak, aby torpédo našlo svůj cíl. Při bombardování vesměs stačilo akorát proletět nad nepřítelem a odhodit přitom bombu.

Chris zamířil za zád' letadlové lodi. Na bombardování to byla nejvýhodnější pozice, protože oproti vám loď pluje nejpomaleji a zároveň máte dlouhou oblast,

do které se musíte trefit. Chris odjistil bombu a srovnal se s lodí. Klesal v úhlu zhruba třiceti stupňů. A v tu ránu to začalo.

Nepřátelské protiletadlové kanóny zahájily palbu. Chrisovi to připadalo, jako by skočil do vody. Všude kolem se najednou objevily obláčky vybuchujícího flaku a oblohu začaly protínat akosajské střely. Každý několikátý náboj byl trasovací, takže za sebou zanechával výraznou stopu. Střelcům to pomáhalo zaměřovat, ale Chris díky nim také mohl lépe uhýbat. Byl ještě dost daleko, takže střely nebyly přesné a on se jim snadno vyhýbal.

S každou vteřinou se však blížil. Musel dělat stále větší manévry, aby se střelám vyhnul. Za chvíli se bude muset srovnat, aby řádně zamířil. V ten moment byl nejvíce zranitelný a nepřátelští střelci to dobře věděli.

Kolega před ním už svou bombu odhodil. Vyhnul se střelám, ale bohužel loď netrefil. Puma dopadla asi třicet metrů od jejího pravého boku. Zároveň s Chrisem se k letadlové lodi také přibližoval bombardér vyzbrojený torpédem. Když se Chris připravoval na odhození své bomby, periferně zachytil, jak jeho kolega uvolnil torpédo z nosníků na bříše bombardéru. To se s hlasitým šplouchnutím ponořilo pod hladinu a vydalo na svou cestu. A zdálo se, že dosáhne svého cíle. Velká letadlová loď není moc obratná, takže torpédo pravděpodobně neunikne. Chris to chtěl ale pojistit.

Při odhadování dráhy bomby a lodi ještě stále uhýbal smrtonosným střelám. Představoval si, jak bomba letí a setkává se s palubou. Měl jediný pokus. Když byl s odhadu spokojen, na chvíli letoun srovnal, zatáhl za páčku a uvolnil bombu. Ještě chvíli držel směr, dokud si nebyl jistý, že byla bomba správně uvolněna a hned zase začal kličkovat. Jen tak tak uhnul střele, která by jim jinak ustřelila už tak dost poškozené levé křídlo.

V tentýž moment už dorazilo k akosajské lodi kolegovo torpédo a potkalo se s ní asi dvacet metrů za její přídílí. K obloze vyšlehl obrovský plamen. Torpédo zasáhlo sklad paliva nebo munice.

Chris si zprvu nebyl jistý zda explozi vyvolalo torpédo nebo jeho bomba, ale když uslyšel i druhý výbuch, pocítil vlnu hrdosti a úlevy, protože se trefil. Ta však netrvala dlouho.

Plamen první exploze byl tak obrovský, že jeho vrcholkem nechtěně proletěli. Jim se nic nestalo. Letěli dost rychle, aby se plameny nestihly dostat až k nim, ale zbytek bombardéru takhle chráněný nebyl.

„Chrisi!” zavolal do vysílačky Bill, který si toho všiml jako první. „Hoří nám křídlo!”

Chris z toho byl chvíli zmatený, ale pak se na křídlo podíval a hned vše pochopil. Na jejich pravém křídle se uchytil malý plamen, který se však rychle rozšiřoval. Plátěný potah křídel hořel dobře a to byl velký problém. Kdyby totiž přišli o velkou část plochy svých křídel, neměli by dostatečný vztlak a zřítíli by se. Chrise okamžitě napadlo řešení tohoto problému. Rozhodl se, že Billovi a Robovi ho radši nesdělí.

Hned po svém útoku začal znovu nabírat výšku. Teď už byl skoro v jednom kilometru nad mořem. Ještě chvíli počkal a pak otočil letadlo vzhůru nohama. Rob začal namítat „Co to...“ ale dál se nedostal.

Chris prudce přitáhl knipl a letadlo se začalo natáčet čumákem k zemi. Jak mířili stále prudčeji dolů, nabírali rychlost a pro Chrise bylo čím dál těžší udržet řídicí páku v přitáhnuté poloze. Když překročili moment, kdy letěli přímo vertikálně k zemi, nepolevil a držel páku dál. Lehce hekl, když zatínal svaly, aby letadlo uřídil. Nevěděl, jestli to bylo námahou nebo tím, že se musel opřít o poraněnou nohu.

Začalo se mu lehce stmívat před očima, když odstředivá síla tlačila jeho krev do noh. Zaťal je, aby jí v tom alespoň trochu zabránil. Letadlo se dostávalo na svou maximální doporučenou rychlost, po které už hrozilo utrnutí křídel moc velkým vztlakem, které už tak byly dost poškozené. Naštěstí už klesali jen pod úhlem asi čtyřiceti pěti stupňů. Byli už celkem nízko a Chris přitahoval knipl stále silněji, protože by nerad narazil do hladiny, která se v takové rychlosti rovnala spíše betonu. To by byl jejich konec.

Proletěli asi deset metrů nad mořem a znovu začali nabírat výšku. Chris měl pocit, že letadlo chce samo vyšplhat zpět do výšin a vůbec se mu nedivil. Takhle dole se mu taky nelíbilo.

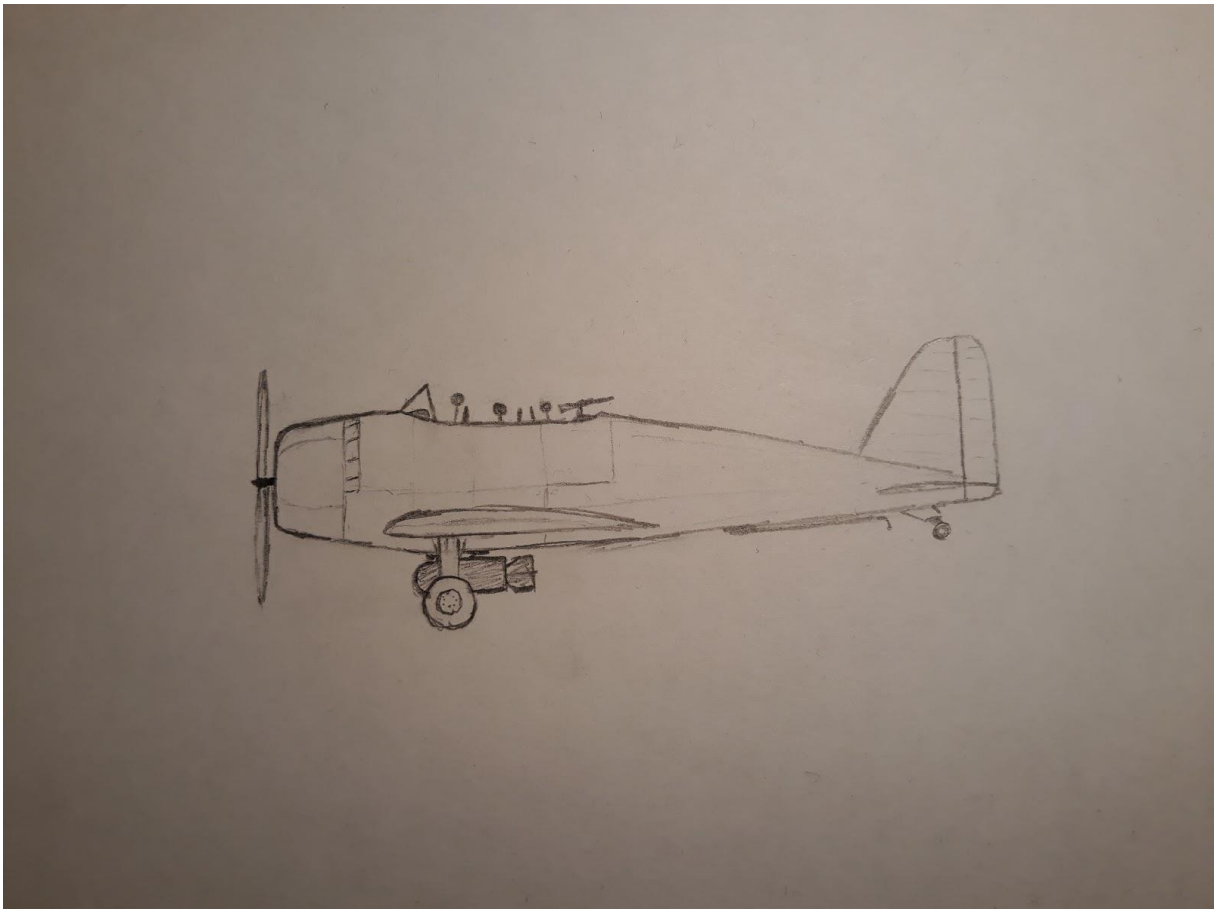
Během svého přemýšlení úplně zapomněl na důvod tohoto manévru. Podíval se na pravé křídlo a vydechl úlevou. Jejich vysoká rychlost plamen uhasila. Zbyla po něm jen malá díra ohraničená zčernalým plátnem. Konečně měl Chris také čas, aby se podíval, co natropila jejich letka.

Velká letadlová loď se zmítala v plamenech. Na palubě bylo už jen málo míst, kde by oheň nesžíral dřevěnou podlahu a tmavý neprostupný sloupec dýmu se z ní táhl do výšky několika kilometrů. Velké plavidlo už nemělo žádnou šanci. Svůj hlavní úkol splnili. Bohužel se ani oni neobešli beze ztrát.

Jeden torpédový bombardér byl při náletu zasažen a okamžitě začal hořet. Při tom však ještě stihl vypustit své torpédo. Bohužel plulo pod moc ostrým úhlem a o trup lodi se jen neškodně otřelo a vychýlilo se z dráhy. To se proměnilo ve štěstí, protože díky tomu zasáhlo jeden menší křižník do přístřeží a ten začal rychle nabírat vodu.

Všiml si toho kapitán letky, který svou bombu ještě neodhodil. Udělal krátkou zatačku a rozletěl se přímo proti poškozené lodi. Už byl zkušenější letec a zasáhnout cíl mu nedělalo problém. Výbuch jeho velké bomby kompletně zničil věž s můstkem, čímž pravděpodobně vyřadil křižník z boje.

Další bombardér ztratili, když byl zasažen lehčími kulomety z jedné podpurné lodě a utrhl se mu křídlo. Posádka se zachránila, ale pokud padnou do zajetí, nic dobrého je nečeká. Chrisovi jich bylo líto, ale neměl jim jak pomoci, proto následoval kapitána zpátky domů. Z původních dvanácti jich zbylo pět. Oproti tomu Akosajci ztratili letadlovou loď s několika letkami všemožných letounů a museli opravit jeden křižník. A to byl na letku původních dvanácti bombardérů hodně velký úspěch...

Přibližný nákres Kubanu K-6